

Anna Bell

De budget-bruid

Uit het Engels vertaald door Mieke Vastbinder

VAN HOLKEMA & WARENDORF

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Houten – Antwerpen

Oorspronkelijke titel: *Don't Tell the Groom*

Vertaling: Mieke Vastbinder

Omslagontwerp: Andrea Barth | Guter Punkt

Omslagillustratie: Brown Media en Shutterstock

Opmaak: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 00 33453 7 | NUR 302

© 2013 Anna Bell

© 2014 Nederlandstalige uitgave: Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv,
Houten – Antwerpen

Eerste druk 2014

Oorspronkelijke uitgave: Quercus Editions Ltd

www.annabellwrites.com

www.unieboekspectrum.nl

Van Holkema & Warendorf maakt deel uit van

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

Postbus 97, 3990 DB Houten

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 Auteurswet 1912, juncto het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB, Hoofddorp). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken dient men zich tot de uitgever te wenden.

Voor Steve: zonder jouw aanmoediging
waren de woorden nooit geschreven.

1

Iedere vrouw zou zich op haar trouwdag een prinses moeten voelen. Dat is zo'n beetje de wet. Zo voel ik me dan ook als ik omlaagkijk naar mijn glinsterende japon, een japon die alleen maar tandengeknars zou ontlokken aan de suikerspinnen van Mary Berry, zo licht en luchtig is hij.

Wanneer mijn vader en ik op de bruidsmars de kerk in zweven, weet hij zich ternauwernood goed te houden. Hij heeft een brok in zijn keel en volgens mij zie ik een traantje in zijn ooghoek. Terwijl ik het gangpad door loop zie ik al mijn vrienden en familie stralend naar me kijken. Ik weet wat ze denken: dat ik de mooiste jurk aanheb die ze ooit hebben gezien. Allemaal, behalve tante Dorian. Haar gezicht staat op zeven dagen onweer omdat vergeleken hierbij de bruiloft van mijn dierbare nicht Dawn in het niet valt.

Dan zie ik mijn knappe bruidegom, voor mij nummer één op de wereldranglijst. Daar staat hij in zijn maatpak supersexy te zijn. En ik word over een paar minuten mevrouw Mark Robinson. Het nummer 'Mrs Robinson' van de Lemonheads galmt door mijn hoofd en overstemt de bruidsmars.

Daar zit mijn moeder, op de voorste rij. Ze zit er vergenoegd

bij. Ik kan nu al bijna zien wat ze dit jaar in haar kerstbrief schrijft. De kinderen van al haar vriendinnen zullen zich minderwaardig voelen bij het zien van de foto's van Mark en mij, zo oogverblindend als we erop staan op de mooiste bruiloft aller tijden.

De zaal van het kasteel ziet er nog mooier uit dan ik me had kunnen voorstellen. De kaarsen in de nissen stralen een schimmig licht uit, en de eenvoudige houders met witte rozen op lange stelen, die langs het gangpad aan de banken zijn bevestigd, maken het helemaal een sprookje.

Aan het eind van het pad kom ik bij Mark aan. Hij buigt zich naar me toe en fluistert dat ik er oogverblindend uitzie, net als prins William tegen Kate zei. Ik lach terug en kijk in zijn ogen, wat makkelijker gaat dan anders vanwege mijn schitterende Jimmy Choos, waarop ik nog maar drie centimeter kleiner ben dan hij.

Ik geef mijn boeket weer aan mijn vriendin Lou, mijn getuige, die een eenvoudige, lila jurk in empirestijl aanheeft, die ik bijna net zo lieflijk vind als mijn eigen japon. Naast haar staat mijn zus met mijn engelachtige en schattige nichtje aan haar been.

Dit is de mooiste dag van mijn leven. Ik ben een prinses.

Op dat gelukzalige moment maakt mijn computer het ergst denkbare geluid. Het synthetische gejuich schudt me wakker uit mijn dagdroom, en ik zit weer in mijn piepkleine logeer-kamertje. De strategische belichting van de kaarsen is vervangen door het schemerlicht van de spaarlamp, en in plaats van Jimmy Choos en een Vera Wang-japon heb ik een slobber-spijkerbroek, een oversized wollen trui en een paar pantoffels met cartoonfiguren aan.

De woorden op het beeldscherm staan er in fluorescerend geel: BINGO. Ik wilde het net roepen. Ik hoefde nog maar één cijfer. Dit was de allesbepalende ronde. De ronde die ik zou winnen. De ronde waarmee ik de Jimmy Choos ook echt had kunnen kopen. Die me een stap dichterbij mijn droombruiloft

had gebracht. De bruiloft in het kasteel waar ik de mooiste bruid was die iedereen ooit heeft gezien.

En nu heeft 'LuckyLes11' mijn vijfhonderd pond gewonnen. Vaarwel Jimmy Choos.

Als ik een bingoronde verlies, trekt er een misselijk gevoel door mijn lichaam. Dat gevoel is des te erger als ik zó dicht bij het winnen ben dat ik het geld al bijna heb uitgegeven.

Niet dat ik dit vaak doe, dat begrijp je. Af en toe maar. Toevallig zat ik nu even, terwijl ik zat te wachten tot Mark thuis kwam van zijn werk, door het laatste nummer van *Bruidsdromen* te bladeren en stond er een top-10 van populaire trouwschoenen in. Ik werd meteen verliefd op paar nummer twee en ik dacht dat een spelletje 90-ballen-bingo me vijfhonderd pond op weg zou helpen naar de vijfhonderdvijftig die de schoenen kosten. Die schoenen waren gewoon voor mij.

Blijkbaar waren ze dat niet. LuckyLes heeft vast dikke enkels en kan ook helemaal geen Choos hebben. Niet dat ik een rancuneus persoon ben.

'Shit.' Dat is het geluid van de voordeur. Mark is thuis.

Sneller dan je 'Vaarwel Jimmy Choos' kunt zeggen, sluit ik Fizzle Bingo af en zet ik *private browsing* af. Tegen de tijd dat Mark binnen is en ik hem zijn schoenen hoor uit schoppen, zit ik zomaar wat door Amazon te surfen op zoek naar boeken. Jezus, wat ben ik snel, of geroutineerd... Hoe dan ook, het voelt alsof ik m'n vriend bedrieg.

Jazeker, dat hoor je goed: *m'n vriend*. Je had verwacht dat ik 'verloofde' zou zeggen, toch? Gezien het feit dat ik de mooiste bruiloft ooit heb gepland en omdat ik de perfecte trouwschoenen probeerde te winnen?

Maar we zijn niet verloofd. Dat wil niet zeggen dat we niet gaan trouwen, want dat gaan we wel. We zijn alleen nóg niet verloofd, maar we gaan ons wel verloven. We hebben een trouwfonds en zo. Mark, hopelijk binnenkort mijn verloofde, is heel verstandig. Hij heeft ons leven in stadia uitgestippeld.

'Penny?'

‘Ik zit boven.’

‘Ben je klaar om te gaan?’ vraagt hij, terwijl hij de deur opendoet.

‘Ja,’ zeg ik, en ik sla het dekbed terug en laat zien dat ik helemaal ben aangekleed en onder de dekens geen pyjama aanheb. ‘Wat is er?’

Mark had me die dag al een sms gestuurd om te zeggen dat hij me mee uit eten nam. Dat kan op een maandag maar één ding betekenen: het onbeperkt-eten-buffet bij de Indiër bij ons in de buurt. Om een of andere reden hebben ze de airco altijd aanstaan, zelfs in de winter, dus ik ben passend gekleed, dat wil zeggen: in lagen waar het michelinmanneltje jaloers op zou zijn.

‘Trek je dat aan als ik je op een etentje trakteer?’

‘Ja, maar ik dacht dat we misschien ook iets konden halen en een filmpje konden kijken. Dan kunnen we in bed eten.’

Misschien moet ik nu even zeggen dat ik een pesthekel heb aan eten in bed. Maar er zijn drie dingen die je moet weten: 1) het is januari, 2) ons Victoriaanse rijtjeshuis heeft geen goedwerkende cv en 3) ons bed is het lekkerste bed ter wereld. Er is weinig wat me op dit moment mijn bed uit kan krijgen. Zelfs niet de gedachte aan onbeperkt papadums eten.

‘In bed? Ben je wel helemaal lekker? Nee, kom, ik heb zin om uit te gaan. We zijn al in geen eeuwen uit geweest. En nu ik niet voor mijn examens hoeft te leren heb ik zin in een spontane actie. Je weet wel, dat je je stout voelt als je op een doordeweekse avond uitgaat.’

‘Als jij je stout wilt voelen, kan ik me wel iets anders voorstellen om met je te doen.’ Op dit moment zou ik alles doen om in bed te kunnen blijven. Nou ja, bijna alles – ik ben geen fan van *Vijftig tinten grijs*.

‘Penelope, kom van dat bed en trek een jurk aan. We gaan uit.’

O, jee. Hij speelt de Penelope-troef. Dat betekent dat er wat zwaait. Voor ik het weet, staat Mark me van het bed te trekken.

‘Als ik een jurk aan moet, waar gaan we dan heen?’ vraag ik

zuchtend. Als we geen curry gaan eten, heb ik wel zin in pizza, misschien bij Pizza Express of Ask.

‘Ik heb een tafel gereserveerd bij Chez Vivant.’

‘Chez Vivant? Hoe heb je dáár een tafel kunnen krijgen?’

Mijn stem is een octaaf gestegen. Chez Vivant, voor degenen die niet op de hoogte zijn, is in mijn wijk hét restaurant. Het is het soort gelegenheid waar mensen eten die in hun privévliegtuig naar en van Farnborough vliegen, voordat ze verder vliegen naar hun exotische bestemming. Er is een wachtlijst van hier tot Tokio en het heeft een stel Michelinsterren. Mark en ik hebben het nog nooit met een bezoek vereerd.

Het is het restaurant waar Mark me in mijn fantasieën mee naartoe zou nemen om me dé vraag te stellen. Opeens klinkt het nummer van de Lemonheads luid en snel in mijn hoofd. Ik krijg hartkloppingen en het koude zweet breekt me uit. Hierop heb ik gewacht.

‘Ik moet hun zaken gaan regelen, en als dank voor het uitzoeken van de rotzooi die de vorige accountants van hun teruggave hebben gemaakt, hebben ze ons een etentje daar aangeboden.’

De Lemonheads op repeat komen met piepende remmen tot stilstand. Ineens snap ik het. Mark was niet van plan een extra hypotheek op ons huis te nemen om me dé vraag te stellen. Hij trakteert me kennelijk op een gratis etentje van zijn werk.

‘Super,’ zeg ik. Ik moet de teleurstelling uit mijn stem weren. Ik ga wel naar Chez Vivant. Mijn vriendinnen zullen groen en geel van jaloezie zien. En een paar maanden geleden zijn Posh en Beckham er gesignaleerd, dus wie weet zie ik er nog wel iemand die enigszins bekend is, zoals iemand van *The Only Way Is Essex*.

‘Kom op. De reservering is om halfacht, dus we moeten opschieten.’

‘Oké,’ zeg ik. Halfacht? Dan heb ik nog geen uur. Een uur voordat we weg moeten! Mark begrijpt kennelijk niet dat je een afspraak bij de kapper maakt als je naar een tent als Chez

Vivant gaat. Minder dan een uur voorbereidingstijd is een onmogelijkheid.

Precies een uur later lopen we bij Chez Vivant naar binnen. Zo zie je maar weer dat de juffen en meesters op school gelijk hadden: ik zou iets van mijn leven kunnen maken als ik maar wilde.

Voor deze keer heeft mijn pluizige haar zich met hangen en wurgen op tijd glad laten föhnen, en tot dusverre is het dankzij een hele bus haarspray in een wrong blijven zitten.

Ik heb ook een walgelijk dure jurk aan, zo eentje die ik echt een keer zal dragen, Mark, echt waar. En kijk: nu heb ik hem aan. Het heeft maar drie jaar geduurd, en ik weet niet of je dit nou waar voor je geld noemt, maar het is een juweeltje. En ik heb er zelfs een echte, ultradunne string en een sexy, kanten, strapless beha onder aan. Natuurlijk zitten die vreselijk, maar het effect van het geheel is het waard.

Het is alleen jammer dat de schoenen die ik aanheb van Next zijn en niet de Jimmy Choos die ik had kunnen hebben als die LuckyLes11 er niet was geweest. Ik doe mijn ogen dicht. Daar mag ik van mezelf nu niet aan denken. Bovendien, ook al had ik gewonnen, dan was er nog geen Jimmy Choo-winkel in Farnborough geweest waar ik naartoe had kunnen racen om ze te halen.

‘Wat zie je er prachtig uit,’ zegt Mark terwijl we onze jassen in de garderobe ophangen. ‘Ik heb nog overwogen je op het bed te gooien en toch maar niet uit te gaan.’

En dat zegt hij nu! Als ik had geweten dat ik alleen maar deze jurk hoefde aan te trekken om ervoor te zorgen dat hij in bed wilde blijven, dan had ik hem twee uur geleden al aan gehad. Maar wat zeur ik nou? Ik sta in Chez Vivant!

Binnen ziet het er precies zo uit als ik me heb voorgesteld. Er hangen enorme kristallen kroonluchters aan het plafond. Gordijnen van dik, rood fluweel omlijsten de eetzaal. Er wordt zelfs een zwart-witfilm op het plafond geprojecteerd. De chic druipt ervan af.

‘We hebben gereserveerd onder de naam Robinson,’ zegt Mark tegen de oberkelner.

Wat klinkt hij hier ongelooflijk volwassen en zelfverzekerd. Hier binnen lopen geeft me plotseling het gevoel dat ik een kind ben dat binnenkomt op een feest voor volwassenen. Ik krijg ineens het idee dat iedereen in het hele restaurant naar me zal kijken alsof ze weten dat we gratis eten en dat we het ons normaal gesproken niet kunnen veroorloven om hier te eten.

Laat het celebrityspotten maar zitten. Ik ben als de dood dat er iemand naar me kijkt, inschat hoeveel mijn jurk kost en hoe lang hij al uit de mode is.

De oberkelner gunt ons een discreet, deftig knikje en gaat ons voor het restaurant door. Op dat moment zie ik de vloer. Hij is superglanzend en ingelegd met kleine diamantjes. De lampen weerkaatsen in de glinsters en twinkelen als sterren in een nachtelijke hemel. Ik zou diep onder de indruk zijn, maar de vloer is naast superglanzend ook superglad. Ik had net zo goed zolen van ijs kunnen hebben, want ik lijk absoluut geen grip te hebben.

Weg is de paniek dat mensen me naar mijn uiterlijk zullen beoordelen. Nu zullen ze me beoordelen naar het feit dat ik loop te waggelen als een eend en met mijn armen door de lucht maai alsof ik een koorddansact doe. Net voor ik in een spagaat val weet ik Marks arm te grijpen. Ik had niet alleen mijn wonderbaarlijke jurk al op zijn eerste avondje uit in tweeën kunnen scheuren, maar met de nihilistische string die ik aanheb zou ik ook de eetlust van veel gasten kunnen bederven.

‘Alstublieft,’ zegt de oberkelner, zich niet bewust van de Bambi-op-het-ijs-act die ik achter zijn rug heb uitgevoerd. Hij wijst een paar gordijnen in de hoek aan en ik vraag me af waar hij ons naartoe brengt. Hij trekt ze open en ik zie een tafel en twee met fluweel beklede banken. Misschien laten ze de gordijnen dicht als het niet bezet is, zodat het restaurant voller lijkt. Ik schuif op de bank. Hij zit bijna net zo lekker als mijn bed; misschien was het toch een goed idee om eruit te

komen. Terwijl Mark zich tegenover me op de bank nestelt, trekt de oberkelner de gordijnen om het zitje heen dicht.

O, jee, ze schamen zich echt dood met ons in de zaak.

‘Zijn wij zo’n beetje het zwarte schaap van de familie?’ Ik denk dat ik er maar beter een grapje van kan maken voordat Mark zich gaat schamen.

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou, hij heeft de gordijnen dichtgedaan.’

‘Pen, dat is om ons privacy te geven. Dit soort zithoekjes is voor gasten die willen dat hun diner wat beslotener is.’

‘O. Oké,’ zeg ik. ‘Dat wist ik wel.’

Dat wist ik níét. Nu zitten we hier vast de hele avond te rammelen van de honger omdat we zo nooit de kelner kunnen wenken.

Mark drukt op iets wat eruitziet als een deurbel, en even later komt er een kelner tussen onze gordijnen door.

‘Kan ik u helpen?’

‘Om te beginnen een fles Châteauneuf du Pape, alsjeblieft,’ zegt Mark.

Met de wijnkaart voor mijn neus zakt mijn mond open bij het zien van de prijzen. Goddank eten we gratis.

‘Een uitstekende keuze, meneer. Ik zal hem meteen brengen.’

Een minuutje later komt de kelner zoals beloofd en schenkt hij me de beste wijn in die ik ooit heb geproefd. O, wat een leven hebben andere mensen! Hier zou ik best aan kunnen wennen.

‘Op het begin van een prachtige avond,’ zegt Mark, en hij heft zijn glas.

Ik klink mijn glas tegen het zijne en zorg ervoor dat we intens oogcontact hebben. Hoe intenser het oogcontact, hoe intenser de seks, althans, dat zegt mijn vriendin Lou altijd.

Tegen de tijd dat mijn uit drie delen bestaand dessert er is, zit ik vol, maar ik ga hier echt niet vandaan zonder minder dan drie gangen te eten. Vooral als er iemand anders dan Mark betaalt.

Hoe komt het dat eten altijd lekkerder is als iemand anders betaalt?

Mark drukt op het knopje.

‘Ik krijg echt niets meer naar binnen, Mark,’ zeg ik, kreuwend vanwege mijn volle buik.

‘Een fles Moët, graag,’ zegt Mark tegen de kelner.

Moët? Ze zullen ons bij een gratis etentje echt geen Moët geven, hoor. Zo stom zijn ze toch niet? Anders moet mijn vriendje Mark wel de allerbeste accountant ter wereld zijn.

‘Waarom doe je dat nou?’ sis ik naar hem.

‘Omdat we, Penny, iets te vieren hebben?’

‘O, ja?’ zeg ik. ‘Wat vieren we dan?’

Misschien vieren we dat hij is uitgeroepen tot ’s werelds beste accountant. Misschien is dit het begin van nog meer gratis etentjes.

‘Dit,’ zegt Mark.

Mijn god. Daar ligt hij in zijn hand. Stadium vier van het levensplan dat Mark voor ons heeft uitgestippeld. Beter bekend als verlovingsring. Een kleine, volmaakt gevormde, princess-gesneden diamant die aan alle vier de voorwaarden voldoet (kleur, slijpsel, helderheid en karaat) en die verreweg het mooiste is wat ik ooit heb gezien.

‘En, wil je met me trouwen, Penelope?’

Gelukkig hangen er gordijnen. Meer kan ik niet zeggen. Ik vlieg Mark om de hals als een wanhopige, ouwe vrijster die dacht dat dit moment nooit meer zou komen.

‘Natuurlijk wil ik dat, mafkees.’

‘Ahum.’

Ik stop met het uitgehongerd zoenen van Marks gezicht en veeg verlegen mijn mond af, want de kelner staat naast ons de champagne te openen.

‘Op jou, de toekomstige mevrouw Robinson,’ zegt Mark, terwijl hij zijn glas heft.

We klinken, en deze keer klinken er geen Lemonheads in mijn hoofd, alleen maar de bruidsmars.

Ik werp een blik omlaag, naar de ring aan mijn vinger. Hij heeft een perfect gewicht zodat ik weet dat ik iets heel bijzonders en waardevols aan mijn linkerhand heb. Het lijkt wel of er aan mijn linkerringvinger mijn hele leven iets heeft ontbroken. Nu is hij eindelijk zijn maagdelijkheid kwijt en voelt hij compleet.

Ik sta op het punt me te verliezen in een trouwfantasie waarin ik op zoek ga naar de jurk die volmaakt bij mijn ring past, maar dan besef ik dat Mark tegen me praat.

‘We moeten de bankafschriften voor het bruiloftsfonds er eens bij halen om te zien hoe spectaculair we onze bruiloft kunnen maken.’

O jee. Mijn wangen voelen aan als beton wanneer ik alle spieren inspan om mijn glimlach te houden waar hij zit. Mark kan de bankafschriften niet bekijken, want die rekening is gekoppeld aan mijn bingoaccount. En dan ziet hij al die betalingen voor mijn bingo winsten. Ook al heb ik er waarschijnlijk duizenden ponden bij gewonnen, het feit dat ik bingo speel, zal hij nooit goedkeuren.

‘En als ik de bruiloft nu eens plan, schatje? Dan wordt dat mijn cadeau aan jou, en hoef jij alleen maar te komen opdagen. Net als in dat tv-programma *Verras de bruid*. Alleen wordt het dan “Verras de bruidegom”.’

‘Dat klinkt nog beter. Op ons,’ zegt hij, en hij neemt een slokje champagne.

‘Op ons,’ echo ik. O, shit. Ineens is er heel veel waarmee ik de bruidegom zou kunnen verrassen.